

Жителитѣ — българи и турци — на селата между Свищовъ и Търново бѣха въ голѣма тревога. Преди нѣколко дни войводата Филипъ Тотѣо съ 14 души юнаци премина Дунавъ и навлѣзе въ България да се бие за народни правдини. Хиляди башибозуци грабнаха пушкитѣ да гонятъ страшнитѣ хайдутѣ. Цѣли набори войска трѣгна по следитѣ имъ да унищожи султанскитѣ душмани. На нѣколко пѣти Филипъ Тотѣо съ дружината си води юнашки битки съ силнитѣ потери. Две—три момчета бѣха убити, но и много турци паднаха подъ оловния имъ огънь. После, каточели дружината потѣна въ земята. Отъ търновскитѣ села излѣзоха много башибозуци, които насила изкарваха българското население да гони хайдутитѣ. Но Филипъ Тотѣо познаваше тия мѣста много добре и се криеше сякашъ въ миши дупки.

Озвѣрени, съ кръвясали очи, разсърдени страшно, турскитѣ орди кръстосваха всѣки пѣтъ и пѣтека, претърсваха горитѣ, надникваха задъ всѣка трѣнка, но опаснитѣ хайдутѣ не се виждаха никѣде. Най-после, по обѣдъ, една голѣма турска потѣ-

ря отъ около сто души се разположи край брѣговетѣ на Росица да си почине. Турцитѣ ругаеха високо и се заканваха люто на невидимитѣ хайдутѣ. Ехъ, само да имъ падне нѣкой въ рѣцетѣ!

Изведнажъ, както се бѣха разположили и разхвърлили на травата, единъ мустакатъ турчинъ, съ черно лице на циганинъ, подскочи, сякашъ че нѣкой го бодна съ шишъ, протегна ржка къмъ ливадитѣ и изрева:

— Вай! Я гледайте, аркадашларъ, какъ единъ отъ хайдутитѣ се разхожда ни лукъ ялъ, ни лукъ мирисалъ!

Всички обърнаха очи и настрѣхнаха като звѣрове. Наистина, на около 200—300 крачки въ ливадитѣ се разхождаше въоръженъ човѣкъ. Отвреме-навреме се спираше и се оглеждаше като орелъ, който дири плячка. Дали търсѣше другаритѣ си, или пѣкъ бѣше поставенъ на стража?

Башибозукътъ нѣмаше време да мисли. Около двадесетъ души грабнаха пушкитѣ си, скочиха и хукнаха къмъ въоръжения човѣкъ. Той се спрѣ на едно мѣсто и учудено